

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a JUDr. Pavla Horňáka v právní věci žalobce: **L. P.**, bytem X, zast. Mgr. Viktorem Pavlíkem, advokátem, se sídlem Opatovická 4, Praha 1, proti žalovanému: **Celní ředitelství Praha**, Washingtonova 7, Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ze dne 3. 3. 2009 čj. 18790/08-1701-21

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Celního úřadu Kolín ze dne 11. 7. 2008 čj. 12420/08-17750-21. Tímto rozhodnutím byl zamítnut návrh žalobce na obnovu celního řízení.

Žalobce v žalobě namítá, že správní orgán nepovolil obnovu řízení, ač tak učinit měl, neboť žalobcem předložený rozsudek Okresního soudu v Kolíně ze dne 31. 5. 2006 čj. 3 T 147/2004 měl správní orgán posoudit v kontextu ostatních důkazů obsažených ve správním spise.

Žalobce poukazuje na to, že veškeré doklady, na jejichž základě byl žalobce

považován za deklaranta, byly předloženy právě odsouzeným T. W.. Veškeré podklady byly tímto odsouzeným vyhotoveny a zfalšovány. Na deklaraci údajů o celní hodnotě ze dne 4. 7. 2001 absentuje podpis žalobce a obsahuje pouze padělek jeho podpisu. Na všech ostatních listinách buď zcela absentuje podpis žalobce nebo je padělán. Žalobce se na výzvu celního úřadu dostavil k podání vysvětlení dne 10. 7. 2001 a tato listina je jediná v celém celním spisu opatřena jeho skutečným podpisem. Z obsahu citovaného rozsudku a z obsahu důkazů provedených v trestním řízení vyplývá, že celní řízení, jehož byl žalobce účastníkem a jehož obnovy se domáhá, bylo vedeno na základě falešných podkladů. Bylo zahájeno odsouzeným T. W., který tímto jednáním spáchal trestný čin, za který byl odsouzen a byla mu uložena povinnost uhradit způsobenou škodu. Žalobce je přesvědčen, že pokud by správní orgán posuzoval jím nově předložený důkaz v kontextu s ostatním obsahem celního spisu, nemohl by být žalobce nadále považován za deklaranta. Správní orgán svůj výrok chybně odůvodňuje tak, že žalobce je dlužníkem, neboť celní deklaraci sám podal vlastním jménem. Z nově předloženého důkazu vyplývá skutečnost, že žalobce tak neučinil. Celní deklarace ze dne 4. 7. 2001 je dle názoru žalobce neplatná pro absenci podpisu žalobce.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že předmětný rozsudek Okresního soudu v Kolíně je dle § 54 odst. 1 písm. a) daňového řádu novou skutečností, která nemohla být bez zavinění daňového subjektu nebo správce daně uplatněna, rozpor je však v tom, zda tento podklad může mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí.

Žalovaný k tomu odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a zdůrazňuje, že odmítá tvrzení žalobce, že byl pouhou obětí, za kterou bylo jednáno bez jeho vědomí, a že nepodepsal celní prohlášení a tudíž nemohl být deklarantem. Takové tvrzení žalobce je v rozporu se spisovým materiálem a nezakládá se na pravdě. V protokolu ze dne 10. 7. 2001 sám žalobce výslovně uvádí, že vozidlo bylo dovezeno pro jeho osobní potřebu a že kupní smlouvu na toto vozidlo sám podepisoval, ale dodatečně. Pokud by to bylo skutečně tak, jak tvrdí žalobce nyní v žalobě, musel by to okamžitě namítnout a sdělit celnímu úřadu již dne 10. 7. 2001.

Žalobce podal k tomuto vyjádření repliku, v níž zopakoval žalobní námitky a zdůraznil, že žalobce se stal obětí trestného činu a nemohl být deklarantem. Argument žalovaného o tom, že měl již při podání vysvětlení dne 10. 7. 2001 namítnout, že celní prohlášení nevyplňoval, není namístě. Žalobce je osobou bez právního vzdělání, není mu tak známo, které skutečnosti jsou rozhodné a rovněž ještě v této době nepojal podezření, že by mohl být ze strany T. W. podveden. Současně se může jednat o nedbalost ze strany protokolujícího zaměstnance celního úřadu, který mohl a měl situaci vyhodnotit jako podvod a měl se žalobce na pravost jeho podpisu a vyplnění prohlášení ihned zeptat.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Při ústním jednání dne 16. 9. 2010 účastníci řízení setrvali na svých stanoviscích. Žalobce setrval na podaných žalobních námitkách, žalovaný navrhl, aby byla žaloba zamítnuta.

Ze správního spisu vyplývají následující skutečnosti:

Na základě celní deklarace učiněné jménem žalobce bylo Celním úřadem Kolín do volného oběhu propuštěno zboží – osobní automobil Mercedes Benz, č. k. WDB 215 378 1A 007 440 (dále jen předmětný automobil). Na základě předložených dokladů byla žalobci jako deklarantovi vyměřena DPH ve výši 80.300 Kč.

Před vyměřením celního dluhu byl se žalobcem dne 10. 7. 2001 sepsán protokol o podání vysvětlení, v němž uvedl, že předmětné vozidlo bylo dovezeno pro jeho osobní potřebu. Dále uvedl, že kupní smlouvu podepisoval dodatečně v ČR a přímo u koupě vozu přítomen nebyl.

Následně celní orgány zjistily, že doklady použité k vyměření původní částky DPH byly zfalšovány, a proto rozhodnutím Celního úřadu Kolín čj. 864/03/2 ze dne 23. 4. 2003 byla žalobci doměřena daň z přidané hodnoty ve výši 564.512 Kč (jako rozdíl částky původně vyměřené a nově stanovené) a dále penále z této částky.

Žalobce na toto rozhodnutí reagoval podáním ze dne 14. 4. 2004 nadepsaným jako odvolání, ve kterém uvedl: „*Jsem si vědom toho, že jsem jako deklarant povinen uhradit Celnímu úřadu v Kolíně vyměřenou částku.*“ Dále uvedl, že ve věci jednal na základě pokynů pana T. W., kterému důvěřoval a domníval, že se na jeho jednání není nic závadného. Důvodem jeho odvolání je skutečnost, že dodatečně vyměřenou částkou v současné době ani zdaleka nedisponuje, a proto by ji rád uhradil v měsíčních splátkách.

Celní úřad toto podání posoudil podle obsahu jako žádost o povolení splátek (tj. nikoli jako odvolání), které rozhodnutím ze dne 6. 8. 2004 čj. 2814/04/2 nevyhověl.

Rozsudkem Okresního soudu v Kolíně ze dne 31. 5. 2006 čj. 3 T 147/2004-296 byl T. W. uznán vinným z pokusu trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 8 odst. 1 a § 148 odst. 1, odst. 3 písm. c) trestního zákona, kterého se dopustil tím, že dne 4. 7. 2001 dovezl ze SRN přes hraniční přechod Folmava na jméno L. P., nar. X, osobní motorové vozidlo zn. Mercedes Benz CL 600 a úmyslně v následném celním řízení na Celním úřadu 1775 v Kolíně, ulici Polepská čp. 4, prostřednictvím něho předložil falešnou fakturu k nákupu vozidla s uvedenou kupní hodnotou ve výši 10.400 DM s úmyslem, aby byla daň z přidané hodnoty vyměřena z této částky, k čemuž nedošlo, neboť celní rada stanovil celní hodnotu vozidla srovnávací metodou podle § 72 celního zákona a DPH vypočetl na hodnotu 80.300,- Kč, která byla ve skutečnosti následně zaplacená, následnou verifikací o původu zboží bylo zjištěno, že faktura, kupní smlouva na vozidlo a prohlášení o původu zboží jsou falzifikáty, neboť ve skutečnosti bylo vozidlo podle originální faktury zakoupeno za částku 169.000 DM a DPH bylo dodatečným platebním výměrem č. 29/03 ze dne 23. 4. 2003 zvýšena o 564.512 Kč, přičemž celní hodnota vozidla byla nejméně 2.690.000,- Kč a 22 % DPH tak činila celkem nejméně 591.800 Kč, pokud by byla DPH vypočtena z částky 10.400,- DM, činila by daň 39.674,- Kč, čímž by byla Českému státu, zastoupenému Celním úřadem v Kolíně, způsobena škoda ve výši 552.126,- Kč. Kromě podmíněného trestu odnětí svobody byla obžalovanému T. W. uložena také podle § 59 odst. 2 trestního zákona povinnost, aby během zkušební doby podle svých sil nahradil škodu, kterou trestným činem způsobil.

Kopii shora uvedeného rozsudku žalobce předal na podatelnu Celního úřadu Kolín a následným podáním požádal, aby byl zproštěn povinnosti platit celní dluh.

Rozhodnutím ze dne 17. 1. 2008 čj. 17075/07-021 Celní úřad Kolín řízení o tomto podání zastavil, neboť dospěl k závěru, že lhůty pro uplatnění mimořádných opravných prostředků již uplynuly.

K odvolání žalobce žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 5. 2008 čj. 9446/08-1701-21

toto rozhodnutí zrušil se závazným právním názorem, že na žádost žalobce má být nahlíženo jako na včasnou žádost o obnovu řízení.

Celní úřad Kolín v intencích tohoto právního názoru podání žalobce opětovně posoudil a rozhodnutím ze dne 11. 7. 2008 čj. 12420/08-17750-21 obnovu řízení podle § 54 daňového řádu nepovolil.

V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že dle právní úpravy platné v době dovozu předmětného vozidla byl žalobce deklarantem, který celní prohlášení podal vlastním jménem. Je-li celní prohlášení na propuštění do některého z režimů učiněno na podkladě informací, v jejichž důsledku nebylo dlužné clo nebo jeho část vybráno, osoba, která tyto informace poskytla a která si byla vědoma nebo si měla být vědoma, že informace nejsou pravdivé, je také dlužníkem. Pan T. W. se tak stal solidárním dlužníkem vedle žalobce, to však nemá žádný vliv na to, že žalobce sám zůstává vedle T. W. také dlužníkem. Žalobcem uplatňované skutečnosti tedy nemohu mít vliv na výrok rozhodnutí.

Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí odvolání, v němž uvedl, že „většina listinných důkazů nacházejících se ve spisové složce není podepsána mojí osobou, na některých listech můj podpis chybí zcela a na dalších se nejedná o podpis můj“. V celní deklaraci je obsaženo upozornění, podle něhož deklarant podpisem a předložením této deklarace přijímá odpovědnost za správnost a úplnost údajů. Žalobce však tuto deklaraci nepodepsal.

Žalobce dále uvedl, že z rozhodnutí jasně plyne, že veškeré podstatné informace vztahující se ke koupi měl pan W.. Žalobce není odborníkem ani znalcem, a proto nemohl rozpoznat nepravost faktury ani nepřiměřenost uvedené ceny. Tyto nesrovnalosti měli zjistit pracovníci Celního úřadu Kolín.

Rozhodnutí rovněž nezohledňuje skutečnost, že T. W. již byl pravomocně odsouzen za trestný čin. Celní úřad přitom konstatuje, že vliv na rozhodnutí bude mít tato skutečnost pouze v případě, že panu W. bude předepsána a sdělena tato povinnost, z čehož vyplývá, že se tak ještě nestalo, ač žalobce předložil pravomocný rozsudek Okresního soudu v Kolíně.

Rozhodnutím ze dne 3. 3. 2009 18790/08-1701-21 bylo odvolání žalobce zamítnuto. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce měl možnost některá tvrzení uvedená v odvolání uplatnit již v původním řízení, uplatněním řádných opravných prostředků. To se vztahuje k žalobcovu tvrzení, že nemohl být deklarantem, když na některých listinách ve spise jeho podpis chybí nebo je zfalšován. Vztahuje se to i k tvrzení, že veškeré informace ke koupi vozu měl pan W. a že žalobce není odborníkem ani znalcem a nemohl tak rozpoznat nepravost faktury a nepřiměřenost uvedené kupní ceny.

Žalobce ve vysvětlení dne 10. 7. 2001 uvedl, že vozidlo bylo dovezeno pro jeho osobní potřebu, že kupní smlouvu podepsal a v podání ze dne 22. 4. 2004 (označeném jako odvolání, o němž bylo rozhodnuto jako o žádosti o povolení splátek) pak žalobce doslovně uvedl, že si je vědom toho, že jako deklarant je povinen uhradit vyměřenou částku.

Pokud jde o předložený trestní rozsudek, je sice skutečností novou, kterou žalobce nemohl uplatnit v původním řízení, vyplývá z něj však pouze to, že původní nesprávné vyměření celního dluhu proběhlo na základě nesprávných informací dodaných panem W.. To ovšem nezabavuje žalobce povinnosti celní dluh uhradit a vede pouze k tomu, že celní dluh může být solidárně předepsán také panu T. W.. Nic to ovšem nemění na tom, že žalobce zůstává deklarantem a jako takový i celním dlužníkem.

Ve spise je dále založeno rozhodnutí Celního úřadu Kolín ze dne 8. 4. 2009 čj. 7305/2009-177500-021, kterým byla panu T. W. dodatečně vyměřena pohledávka celního

dluhu v celkové výši 677.415 Kč (564.512 Kč dlužná daň z přidané hodnoty a penále 112.903 Kč)

Městský soud v Praze věc posoudil takto:

Podle § 54 odst. 1 daňového řádu se řízení ukončené pravomocným rozhodnutím obnoví na žádost příjemce rozhodnutí nebo z úřední povinnosti, jestliže

a) vyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy, které nemohly být bez zavinění daňového subjektu nebo správce daně uplatněny již dříve v řízení a mohly mít podstatný vliv na výrok rozhodnutí,

b) rozhodnutí bylo učiněno na základě podvrženého nebo zfalšovaného dokladu, křivé výpovědi svědka nebo křivého znaleckého posudku nebo rozhodnutí bylo dosaženo jiným trestným činem,

c) rozhodnutí záviselo na posouzení předběžné otázky a rozhodl-li příslušný orgán o ní dodatečně v podstatných skutečnostech ovlivňujících výši stanovené daně nebo procesní postavení daňového subjektu jinak.

V daném případě se žalobce domáhal obnovy řízení, když dle jeho názoru mělo být řízení obnoveno z důvodu uvedeného v písm. a), přičemž žalobce spatřoval nový důkaz v citovaném trestním rozsudku. Pokud jde o další důvody uvedené pod písm. b) a c), žalobce jejich splnění netvrdil, soud pak je rovněž toho názoru, že splněny v daném případě zjevně nejsou. Pokud jde o podmínku b), je zřejmé, že na základě podvržených a zfalšovaných dokladů, resp. na základě trestného činu, bylo dosaženo původního rozhodnutí o vyměření cla, nikoli však dodatečného platebního výměru, vůči němuž se žalobce obnovy řízení domáhal. Pokud jde o důvod c), jeho splnění rovněž v daném případě nepřipadá do úvahy, když původní rozhodnutí na posouzení žádné předběžné otázky nezáviselo.

Soud v daném případě souhlasí s názorem žalovaného v tom, že ani důvody pro obnovu řízení uvedené pod písm. a) v tomto případě splněny nebyly, byť částečně na základě jiných důvodů než žalovaný.

Zákonné formulaci „vyšly najevo“ je třeba rozumět tak, že se musí jednat o důkazy a skutečnosti, které v době původního řízení již objektivně existovaly, pouze nemohly být uplatněny (např. proto, že nebyly známy). Nemůže se tak jednat o skutečnosti a důkazy, které v době původního řízení neexistovaly, neboť takové důkazy a skutečnosti dodatečně „nevyšly najevo“, ale dodatečně „vznikly“. Sám o sobě bez dalšího tedy zmiňovaný trestní rozsudek nemůže být nově najevo vyšlou skutečností, která by mohla být důvodem pro obnovu řízení, neboť v době vydání původního rozhodnutí neexistoval. Na druhé straně může nicméně být (za splnění dalších podmínek) důvodem pro obnovu řízení, pokud z tohoto rozsudku vyplynou najevo nové skutečnosti a důkazy, dříve neznámé, které nemohly být bez zavinění účastníka řízení v původním řízení uplatněny. Tímto způsobem musí být tento trestní rozsudek posuzován.

Byť žalovaný v rozhodnutí uvádí, že rozsudek trestního soudu je skutečností novou, vzhledem k tomu, že byl vynesен dne 31. 5. 2006, vyplývá z jeho odůvodnění, že se nicméně ve skutečnosti zabýval jako důvodem pro obnovu řízení nikoli tímto rozsudkem jako takovým, ale skutečnostmi vyplývajících z tohoto rozsudku. Jedná se tak v podstatě jen nepřesnou formulaci, která nemá vliv na výslednou podobu rozhodnutí a která nemohla žalobce nijak zkrátit na jeho právech.

Žalobce poukazoval na to, že z trestního rozsudku vyplývá ta skutečnost, že ve

skutečnosti nebyl deklarantem, veškeré podklady předložené celnímu úřadem T. W. byly touto osobou zfalšovány, že žalobce fakticky nebyl deklarantem, neboť na celní deklaraci absentuje jeho podpis a na ostatních listinách jeho podpis rovněž absentuje anebo se jedná o padělek. Ze skutkových závěrů učiněných soudem v trestním řízení pak v podstatě vyplývá, že žalobce se stal obětí podvodu a byl jednáním odsouzeného T. W. poškozen.

Soud však nicméně ve shodě s celními orgány má za to, že uvedené skutečnosti nemohou být důvodem pro obnovu řízení, neboť se nejedná o takové skutečnosti, které by žalobce nemohl uplatnit již v původním řízení. Pokud by tomu skutečně bylo tak, jak nyní žalobce tvrdí v žalobě, tj. že nebyl deklarantem, celní deklaraci ve skutečnosti nepodepsal a nepodal, nic mu nebránilo v tom, aby proti dodatečnému platebnímu výměru podal odvolání, v němž by tyto skutečnosti mohl namítat. Bez ohledu na následně (či souběžně) probíhající trestní řízení totiž musel žalobce od počátku vědět, zda je či není deklarantem a zda podepsal či nepodepsal celní deklaraci. Naopak z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce v původním řízení před celními orgány sám uváděl, že předmětný automobil byl dovezen pro jeho potřebu a sám se označoval za deklaranta, jak správně uvádí i žalovaný (str. 4 napadeného rozhodnutí). Je rovněž nutno zdůraznit, že i z výroku trestního rozsudku vyplývá, že T. W. dovezl předmětný automobil „na jméno L. P.“ a „prostřednictvím něho“ předložil falešnou fakturu. V odůvodnění tohoto rozsudku pak soud výslovně uvádí, že nezjišťoval, kdo celní deklaraci vyplnil a kdo ji podepsal, neboť to nepovažoval za skutečnost pro své rozhodnutí podstatnou. Naopak žalobce v pozici svědka v trestním řízení před soudem vypověděl, že na celnici „podepsal nějaké papíry“. Proto postupovali celní úřad a následně žalovaný správně, když žádosti žalobce o obnovu řízení nevyhověli.

Rovněž nelze souhlasit s tvrzením žalobce v replice k vyjádření žalovaného, že jako osoba bez právního vzdělání nevěděl, které skutečnosti jsou pro řízení rozhodné (a proto je v původním řízení neuvedl). Především je nutno konstatovat, že obecně platí zásada „neznalost zákona neomlouvá“. V daném případě pak je nutno zdůraznit, že v řízení o návrhu na obnovu řízení žalobce neuvádí „něco navíc“, co by předtím z neznalosti neuvedl, ale tvrdí skutečnosti, které jsou v přímém rozporu s tím, co výslovně tvrdil v původním řízení: Zatímco původně výslovně tvrdil, že je deklarantem a že předmětný automobil byl dovezen pro jeho osobní potřebu, nyní naopak tvrdí, že deklarantem nebyl a předmětný automobil byl dovezen pro pana T. W.. Pokud tedy žalobce v původním řízení uváděl záměrně nesprávné údaje, nemůže se toho nyní dovolávat ve svůj prospěch.

Soud musí zdůraznit, že při posuzování návrhu na obnovu řízení nelze zkoumat věcnou správnost původního rozhodnutí, tj. v daném případě dodatečného platebního výměru ze dne 23. 4. 2003, je možno zkoumat pouze splnění procesních podmínek pro povolení obnovy řízení. Teprve je-li obnova řízení pravomocně povolena, může (resp. musí) být znovu posouzena věc sama. Obnova řízení je mimořádným opravným prostředkem, jímž dochází k prolomení právní moci správního rozhodnutí, a je proto možno ji povolit jen za přísně stanovených podmínek. Jejich naplnění však žalobce v daném případě neprokázal. (K tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2008, čj. 1 Afs 59/2008-58.) Soud tak meritorně neposuzoval (a ani nemohl posuzovat) při přezkoumání rozhodnutí o nepovolení obnovy řízení otázku, zda žalobce skutečně podepsal celní deklaraci a zda deklarantem byl či nikoli, když žalobcovy námitky v tomto směru měly a mohly být uplatněny v odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a násl. s.ř.s., a to ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. Kasační stížnost se podává u Městského soudu v Praze, rozhodovat o ní přísluší Nejvyššímu správnímu soudu.

Stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s.ř.s.).

V Praze dne 16. září 2010

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu